

de la Sfânta Sofia). De obicei, noi tocmai acest lucru nu-l facem: nu ne spunem fărădelegile, le uităm. Voi spune ceva concret, un lucru care simt că m-a despărțit de Dumnezeu și m-a costat, pentru că L-am „torpilat” pe Dumnezeu. Când înțeleg lucrul acesta voi merge să-l spovedesc. Când nu-l înțeleg, în loc să merg să batjocoresc spovedania, pot să spun: „Binecuvântați, Părinte! Ce mai faceți? Am binecuvântare să mă împărtășesc mâine?”; „Împărtășește-te, copilul meu!”; „Dar sunt păcătos”, îi spun Starețului. „Dacă ești păcătos, ai grijă să te pocăiești!”.

Adică altceva este pocăința și altceva simpla mărturisire. Adevărata mărturisire a fărădelegii înseamnă hotărârea pentru schimbare. Să dăm un exemplu ca să înțelegeți. Avem doi monahi într-o mănăstire dintre care unul crede, cu sau fără dreptate, că-l simpatizez mai mult pe celălalt și astfel ia naștere înlăuntrul său o anumită stare. Se poate ca bietul de el să nu

vrea să gândească așa, se poate să nu înțeleagă de ce i se întâmplă asta, se poate să respingă gândul, să se întristeze, să plângă pentru el. Este o stare nefericită. Acest lucru nu este o fărădelege de-a lui, ci este un păcat și nu-l oprește de la Sfânta Împărtășanie. Dar când acesta se întoarce împotriva fratelui său pentru că acela îl întrece, atunci păcatul lui devine fărădelege. Nu vreau să-mi spună lucrul acesta pentru că chiar dacă mi-l spune, nu se schimbă. Pentru a avea îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu trebuie să lepede acest lucru și să înțeleagă că nu greșește celălalt care poate fi bun sau rău, să înțeleagă ce e drept sau nedrept, lucru care este săvârșit din întâietatea pe care o dau celuilalt. Trebuie să înțeleagă cât de omenească este patima lui și că ceea ce are importanță este iubirea pentru Dumnezeu.

Sursa: **Arhim. Emilianos Simonopetritul**, *Despre rugăciune. Tâlcuire la Avva Evagrie*, Editura Sfântul Nectarie, 2017

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă , 14 iul.	18:00	Vecernia și Litia
Duminică , 8 iul.	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați și la buletinul online sau să verificați site-ul nostru: sfantul-ilie.ro

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

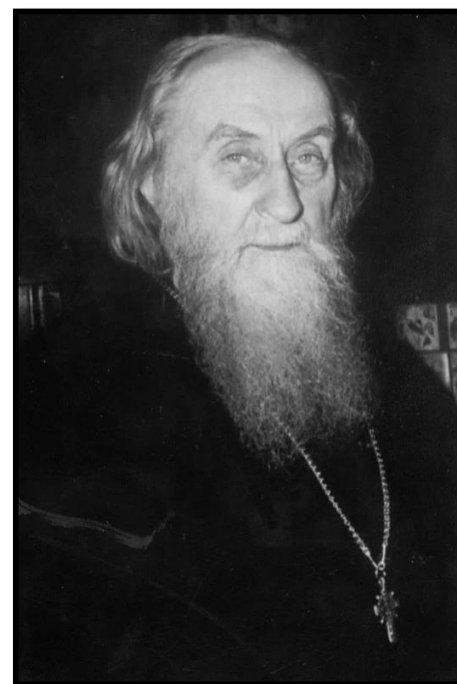
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Cea mai mare pedeapsă, pentru om, este ca Dumnezeu să-l lase în voia sa proprie.

— Starețul Sofronie de la Essex

Nr. 256 / 8 iulie 2018

**ARHIMANDRITUL
SOFRONIE SAHAROV**

1896 - 1993

MĂNĂSTIREA «SFÂNTUL IOAN
BOTEZĂTORUL», ESSEX

TE POTICNEȘTI, ÎNDREPTEAZĂ-TE!
AI CĂZUT, RIDICĂ-TE!
IAR A DEZNĂDĂJDUI NICIODATĂ
NU ESTE NEVOIE.

Creștinul niciodată nu va putea atinge nici dragostea pentru Dumnezeu, nici adevărata dragoste pentru om, de nu va trăi foarte multe și grele dureri. Harul vine numai în sufletul care a suferit până la capăt.

Situația tragică în care te afli acum nu îmi este necunoscută. Eu însumi până astăzi îmi amintesc de acea luptă, nespus de grea, pe care am avut-o cu vrăjmașul în lume, mai ales la Paris. În parte îți voi povesti. Se întâmpla că mă întorceam de la biserică acasă și simțeam o dorință atât de mare să mă duc să văd pe vreun cunoscut, să vorbim, să ne distrăm, încât parcă nu aveam putere să mă întorc acasă și să rămân acolo singur. Dar totuși, într-o extremă încordare a voinței, ajungeam la mine în odaie și aproape cădeam la pământ în neputință, din pricina zbuciumului și

a urâtului, gata să zgârii pământul cu unghiile, gata să plâng din durerea inimii, și chiar plângeam. Și numai rugăciunea mă ridica și reaseza pacea în inimă. Dar o pace pe care înainte nici nu mi-aș fi putut-o închipui cu putință, care până atunci nici nu venise în inima mea.

Au fost multe alte împrejurări. Veneam acasă de pe undeva. Voiam să intru într-un Café, dar mă luptam cu dorința. Și ce crezi? Dintr-o dată, într-un chip de neînțeles mie însumi, mă simțeam ca și cum mi-aș fi pierdut voința și literal, ca un dobitoc pe care cineva nevăzut îl trăgea către vreun Café oarecare. Devenea înfricoșător. Numai Domnul știe, ba și cei ce au suferit astfel de ispite, de câtă durere, de câtă trudă de neînchipuit era nevoie ca să biruiesc aceste dorințe dobitocești. Sau îmi amintesc, mă atrăgea cu atâta putere undeva, la vreun cinematograful, sau mai știu eu pe unde, în astfel de locuri către care în realitate eu niciodată nu trăgeam. Dar în schimb, ajungând acasă, dacă nu cedasem, rugăciunea mi-era ca un foc.

Ceea ce-mi scrii, o înțeleg atât de bine. Aș fi făcut orișice, numai să nu mă rog. Atunci am înțeles puterea cuvântului Părinților, că nu este lucrare mai grea decât rugăciunea. Dar când omul biruiește ispita, însă

prin rugăciune, rugăciunea devine atât de dulce, ca nimic altceva pe lume. Iar calea aceasta este cu adevărat dureroasă, strâmtă și puțini sunt, după cuvântul Domnului, care o află.

Credința mea adâncă este că dacă mata (și este adevărat pentru tot omul) nu vei trăi astfel de scârbe, de sărăcii, de înjosiri, poate și foame, părăsire desăvârșită de către toți – și de către oameni, și chiar de către Dumnezeu – „*Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, [de ce] m-ai părăsit?*” – niciodată nu vei cunoaște dragostea Dumnezeiască. Inima ce nu s-a zdrobit de către loviturile durerilor și nu s-a smerit până în sfârșit de sărăcii de tot felul (și duhovnicești, și trupești), nu este în stare a primi harul lui Dumnezeu. El se cumpără cu un preț deosebit de scump. [...]

Creștinul neapărat trebuie să fie un nevoitor. Cu atât mai mult monahul, preotul. Urându-te pe sineți, începând prin a te chinui, nu numai cu înfrânarea de la patimi, dar și împotrivindu-te lor, adică tăbărând asupra lor și dintr-o dată simți ușurare: ca o lumină oarecare se ivește în suflet. Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Ioan Scărarul spun că mai plăcută este suferința de bunăvoie decât bucuria necuvântătoare fără voie.

În legătură cu felul cum trăiește omul, se rânduiesc și împrejurările exterioare ale vieții lui. Uneori, din pricina greșelilor sau dimpotrivă, îndreptărilor noastre lăuntrice și împrejurările exterioare ale vieții, se schimbă spre mai rău sau spre mai bine.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Vom face răbdare. Iată calea noastră. Te poticnești, îndreptează-te! Ai căzut, ridică-te! Iar a deznădăjdui, niciodată nu este nevoie. Uneori este atât de greu, încât omul este gata să se lepede de viața veșnică, dacă ea se dobândește astfel. În schimb, când acești nori trec, atunci soarele, cumva, într-un chip deosebit strălucește, iar omul se bucură atunci că a trecut prin dureri: „*Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit, anii întru care am văzut rele*”.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie Saharov**, *Nevoința cunoașterii lui Dumnezeu*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2006

ARHIM. EMILIANOS SIMONOPETRITUL

HOTĂRÂREA PENTRU SCHIMBARE

Cei mai mulți dintre oamenii care vin să se spovedească nu știu să se spovedească. De cele mai multe ori nimeni, mai ales dintre cei care duc o viață creștină și se spovedesc

de ani de zile, nu vine pentru spovedanie. Ei vin pur și simplu ca să se ușureze sau ca să capete o nouă explicație, un nou răspuns, o nouă soluție, care va fi mai satisfăcătoare pentru dorințele lor. Vin pentru un contact uman, ca să găsească tovarășie în însingurarea pe care o trăiesc, vin ca să le reușească ceva, dar nu ca să se spovedească. Sau vin și își spun păcatele fără să se pocăiască, pentru că nu-și înțeleg fărădelegile, nici măcar nu știu ce este fărădelegea.

Vine cineva și spune la spovedanie: „Nu mă duc la biserică, am făcut asta și cealaltă, n-o ascult pe mama...” dar nu se pocăiește pentru nimic din toate acestea. Tot ceea ce face este păcat, dar nu are simțirea propriei fărădelegi. Nu spovedește un păcat pe care l-a făcut înaintea lui Dumnezeu, ci ceea ce spune sunt fapte cu care s-a obișnuit, pentru că, dacă nu s-ar fi obișnuit, n-ar fi venit să le spună, ci și-ar fi schimbat de îndată viața, s-ar fi îndreptat. „*Scoală-te din morți și te va lumina Hristos!*” (Ef. 5, 14), spune Apostolul Pavel. Cel care va spune astfel de lucruri va rămâne în aceeași stare.

Ce voi spune la spovedanie? Îmi voi spune fărădelegile. „*Spală-ți fărădelegile, nu numai fața!*” (inscripție din fața intrării principale